

Gál Károly katolikus plébános húsvéti gondolatai

- A húsvét egy különleges ünnep, mert az egyház életében tulajdonképpen az egyetlen. A liturgikus teológia azt mondja, hogy a húsvét hetenként ismétlődő titok, ami a vasárnap. Ez úgy szól a szentmiseben, hogy „halálot hirdetjük Urunk...”, és eleinte nem is volt más ünnep, mert minden vasárnap a feltámadást ünnepelték.

A magyar nyelv érdekesen közelíti meg ezeket a dolgokat. A vasárnap, ugye, a vásár napja volt, a húsvét pedig azt jelentette, hogy véget ért a bört, és lehet húst enni.

Ez persze nem azt jelenti, hogy a régi ember nem volt hívő lelketű, egyszerűen a praktikum felől közelítette meg a témát. Hivatalosan Pászká ünnepnek hívják.

Érdekes módon az orosz nyelv például a vasárnapot a feltámadás napjának nevezi. A húsvét ünnepe valamikor a III.-IV. században alakult ki. Az, hogy évenként legyen egy húsvét. Ekkor volt arról a vita, hogy a kereszthalál napján legyen, vagy a hozzá közelebb eső vasárnapon. Végül is az utóbbi változatot fogadták el.

Miután gyermekként én nem voltam templomba járó, nekem ez nyúlünnep volt. És persze az iskolában sem beszéltek Krisztusról annak idején. Örömmel téptük a füvet és készítettük a nyúlnak a fészket. Nálunk ez nem annyira volt az ajándékozás ünnepe, az inkább a karácsony volt.

Számomra az izgalmasabb része a locsolás volt. A lépcsőházban lakó nőket szinte kötelező jelleggel kellett meglocsolni. Divat volt a tanárnőinkhez is elmenni. Valamilyen szinten mégiscsak megvalósult ennek az ünnepnek egy közösségi változata, még akkor is, ha nem hitbéli tartalommal.

Szerintem az ember felnőttként kezdi megérteni, hogy mi is az a feltámadás. Amikor már az élet célját kezdi keresni. Bennem a középiskolában vetődtek fel először komolyabban ezek a kérdések. A feltámadás ünnepe szép dolog, de tudnunk kell, hogy az a saját életünkről szól, az a mi életünk megoldása.

Így 35 évesen én már úgy érzem, hogy egy kicsit belekóstoltunk az elmúlásba. Szembesülünk azzal, hogy meghalnak tanáraink, szeretteink.

Az önmagunkról való gondoskodás nem mindig veszi figyelembe a saját életkorunkat. Amikor egy fiatalabb korosztállyal találkozunk, akkor döbbenünk rá ezekre a dolgokra.

A cikk a 3. oldalon folytatódik!

Március 15.

Az 1848. márciusi események emlékére a Pécsi Huszárok megkoszorúzták az iskola falán elhelyezett emléktáblát, az óvodások és iskolások műsort adtak az ünneplő közönségnek.

Fotó: Röder Attila

Katolikus miserend

Április

- 2. péntek 18 óra. Nagypéntek – kereszthódolat.
- 3. szombat 18.45 óra. Nagyszombat – virrasztás.
- 5. hétfő 10 óra. Húsvét hétfő.
- 17. szombat 18 óra. Húsvét II. vasárnapja – vigília.
- 22. csütörtök 18 óra.

Május

- 2. vasárnap 10 óra. Húsvét IV. vasárnapja.
- 11. kedd 18 óra. Litánia.
- 15. szombat 18 óra. Húsvét VI. vasárnapja.
- 22. szombat 19 óra. Pünkösd vigiliája – virrasztás.

Evangélikus istentisztelet

Minden vasárnap reggel 9. órakor.

Kellemes
húsvéti
ünnepeket
kívánunk
minden
olvasónknak!

A tartalomból:

Önkormányzati hírek

Üveg gyűjtemény

„Cipősdoboz” felhívás

Tóth Pál írásai

A repülőtér hírei

Postánkból

Pogányért Alapítvány
beszámolója

Iskolások sikere

"Minden gyerek zseninek születik, de hogy azzá lesz-e, az függ a körülményektől is." (Polgár L.)

Második alkalommal rendeztük meg az Ifjú Tehetségek Estjét, családi környezetben, a tavalyihoz képest 3 új résztvevővel. Jó volt látni, hogy a nézők soraiban nemcsak a gyerekek és a fiatalok szülei, testvérei, tanárai és barátai foglaltak helyet, hanem a faluból is voltak szép számmal érdeklődők.

A kínálat igen színes volt: óvodások körjátéka, fiatal zenészek szárnypróbálgatása, táncbemutató, sportolók eredményei és érmei, ügyes kezű fiatalok rajzai, rock együttes koncertje.

Elismerés illeti a szülőket, az oktató-nevelő tanárokat, az edzőket, hogy boldog, kiegyensúlyozott és értékes felnőtteket nevelnek ezekből az emberpalántákból!

Szívből reméljük, hogy találkozhatunk velük jövőre is, és azokkal is, akik eddig nem mutatkoztak be!

A rendezvény támogatói: Nagy László vállalkozó, „Pogányért” Alapítvány, Községi Önkormányzat.

Fejes Andrea

Könyvtári hírek

A községi könyvtár könyvállományát adományával gyarapította Papp Tiborné, a Szeretetotthon lakója. Nagyon szépen köszönjük!

Minden pénteken ingyenes könyvbörzével várom a látogatókat. Új ifjúsági regények és hangoskönyvek érkeztek, várom az érdeklődőket.

Fejes Andrea

Vegyesbolt

Néhány hónapos zárva tartás után ismét megnyílt a vegyesbolt a régi faluban. Öröndetes dolog, hogy a nyitva tartása meghosszabbodott.

Hétfőtől péntekig 04.30-tól 20.00 óráig, szombaton 7.00-tól 14.00 óráig, vasárnap 7.00-tól 12.00 óráig várják a vevőket.

Fotó: Baracs Dénes

Nyusziváráó játszóház

Szeretettel várjuk a falu játékos és ügyes kezű gyerekeit és a felnőtteket a hagyományos, húsvét előtti kézműves készülődésre! Helye: Tetőtér. Ideje: 2010. április 1. csütörtök 16 óra.

Ügyvédi fogadóóra

Dr. Kadia Piroska ügyvéd a következő jogsegélyszolgálatot 2010. április 9-én, pénteken 9.00-11.00 óra között és április 23-án, pénteken 13.00-15.00 óra között tartja a Polgármesteri Hivatalban.

Költészet Napja

A verset hallgatni és verset mondani szerető embereket várjuk erre a szép délutánra, korhatár nélkül! A több éve sikeres rendezvénynek ezúttal a Szeretetotthon ad helyet.

Időpont: 2010. április 11. 14 óra.

Beszélgetés Gál Károly plébánossal

(folytatás az első oldalról)

A liturgikus év minden évben ugyanazt kínálja fel. Rá kell döb-
benünk arra, hogy a világ valamerre halad. Nálunk külön sze-
rencse, hogy a természet megújulásának időszakára esik a feltá-
madás ünnepe. Ez az ünnep tulajdonképpen azt sugallja, hogy
az életünk nem szűnik meg a halállal. Tudjuk, hogy sok ember
kétkedik, bizonytalan ezen a téren.

A régi kultúrák egyike sem merte kimondani, hogy a halállal
minden véget ér. Mindegyiknek volt valami elképzelése. Ne-
künk az Istentől kapott bizonyosság az, hogy nem szűnünk meg
végleg, csak átalakul az életünk. Az, hogy hogyan és miképpen,
arról maga Jézus sem beszél, de ha beszélt volna, sem valószí-
nű, hogy megértenénk, mert nem vagyunk képesek másban gon-
dolkodni, mint amit tudunk, ismerünk.

A téma kapcsán nem lehet kikerülni a böjt kérdését. Tudjuk,
hogy a nagypéntek szigorú böjti nap. Régen minden péntek az
volt, de ma ez már nem így működik. A mai böjt már más, mert
alkalmazkodnunk kell a világhoz. A böjt egyébként nagyon
fontos és inkább lelki dolog, olyan, mint a sport.

A sporttal kapcsolatban sem szokták reklámozni, hogy nem
csak a testemet, hanem a lelkemet meg a szellememet is erősí-
tem vele. Rohanó világunkban nem mindig étkezünk otthon, és
így sokszor nincsen lehetőségük arra, hogy ételeinket megvá-
lasszuk. Régen a böjtöt nem azért tartották, mert szegényebbek
voltak nálunk, hanem azért, mert fontos volt számukra. A böjt a
lélek számára fontos, amit testileg valósítok meg. Ez akkor nem
működik, ha csak egy ételről akarok lemondani.

Régen sok minden a helyén volt, nem úgy, mint napjainkban.
Probléma az is, hogy társadalmunkban nincsenek lelki tartal-
mak. A böjt az, hogy lemondunk valamiről, ami számunkra
fontos, és vállalunk helyette valami mást.

Papként is szükségem volt egy bizonyos életkorra, tapasztalatra,
hogy megértsem a böjt lényegét. Más az, ha valamit megtanu-
lunk, és más, ha belső tapasztalatként megértjük.

A húsvétra az készít elő bennünket, hogy szembenézünk önma-
gunkkal. Ez az időszak alkalmas arra, hogy felülvizsgáljuk dol-
gainkat, kapcsolatainkat, megerősíti bennünk az élni akarást. A
mai világban mindenkinek szüksége van erre, mert bárhova
nézünk, negatív hírek érkeznek a világból. Ez az ünnep akkor
örömteli, amikor van egy közösség, mely egyként éli meg. Pap-
ként vagy családos emberként a húsvét akkor válik tartalmassá,
ha mellettünk ott vannak azok az emberek, akikhez kapcsoló-
dunk. Ez azért is fontos, mert bennünk van a félelem, hogy eze-
ket az embereket bármi oknál fogva elveszíthetjük, és most nem
csak a halálra gondolok. Örülök, hogy kezd visszatérni pl. a
sonkaszentelés szokása.

Az idei évben szeretnénk ezt a lehetőséget a pogányiaknak is
felkínálni. Tudjuk, hogy egy kicsit túlhajtott, kizsigerelt nép
vagyunk, és akármilyen programot szervezünk - nem csak egy-
házira gondolok -, ugyanazok az emberek jönnek el.

Nekem az a meglátásom, hogy ha egyszer elkezdődik egy régi,
szép szokás felelevenítése, akkor egyre több követője lesz.
Pogány hihetetlen szerencsés, hogy van alsó tagozatos iskolája,
mely lehetőséget ad arra, hogy már a gyerekek létrehozzák kis-
korú társaikkal kapcsolataikat.

Kívánom, hogy húsvét ünnepét a falu minden lakója békés sze-
retetben töltsse!

Lejegyezte: Dragovác Márk

Gyűjtők

Talán napjainkban nem is annyira, de bizony évtizedekkel ez-
előtt divatja volt a gyűjtésnek. Gyűjtöttünk gyufacímkeket, a
lányok szalvétákat. Aztán jött a modern kor, s most a régi tár-
gyak és eszközök gyűjtése vált divattá. Persze ez már sokkal
költségesebb szenvedély. A régiség felértékelődött.

Schuller Ádám lakótársunkat évekkel ezelőtt egy régi ház pad-
lásán talált sörösüveg sarkallta arra, hogy gyűjteni kezdje a haj-
dan kellemes nedűt tartalmazó üvegpalackokat. Először vegye-
sen, később kitüntetett figyelemmel a pécsi sörgyárból kikerül-
teket gyűjtötte. Azután a nem pécsiek felé tágult a horizont, és
jöttek a történelmi Magyarország területéről is az üvegek, de
csak a magyar feliratúak.

Fotók: Baracs Dénes

Jelenleg 50 butélia
díszleg a polco-
kon. Az árak ter-
mészetesen, mint a
régiségeknél általá-
ban, mentek felfe-
lé. Mint elmondta,
aki valóban tisztá-
ban van az üveg
értékével, az sokat
kér érte, de időn-
ként olyanoktól,
akik nem foglal-
koznak gyűjtéssel,
hozzá lehet jutni
olcsóbban is. Az ár
2 ezer Ft-tól a csil-
lagos éig terjed.

Egy 1913-as Dávid csillagos üveg a legrégebbi darab.
Mint a gyűjtő elmondta, ha valakit érdekel a
gyűjteménye, "szöveessen" megmutatja azt bárkinek.
(Ha olvasóink közül valaki rendelkezik gyűjteménnyel, és szeret-
né azt bemutatni, annak várjuk jelentkezését! A szerk.)

A megváltás

A fűzfa rügyei már kifakadtak, de a tél még utolsó támadását intézte a közelgő tavasz ellen. A vasárnap reggeli napkeltében a bazilika előtti tér fái a madarak mozdulatlanul borzolták tollaikat, várva az első napsugarak ölelését, melyek megszabadítják őket a rájuk tapadt hópihéktől. A szokásos módon a bejárat bronzkapujának egyik szárnya már nyitva volt, és ott állt a kezében műanyag poharat tartó hölgy is. Benne az első százforintossal, melyet valószínűleg maga rakott oda. A szélvédett előtér neki is menedéket nyújtott az időjárás viszontagságai ellen.

Vizet rég látott, feketébe hajló kezében még nagyobb kontrasztként mutatkozott a valahol a közelben, a szemetes edényből kiszedett hófehér „pénzgyűjtő persely”.

Beharangoztak. Jómagam is elfoglaltam megszokott helyemet, mint ahogy mindazok tették, kik rendszeresen vesznek részt a szertartásokon. Megszóltak méltósággal az orgona sípjai. És ekkor a bejáratú ajtó nehéz kárpitját félrehúzza megjelent ő. Első pillantásra nem tudtam eldönteni,

hogy a misére érkezett, kissé megkésett hívó vagy melegedni szándékozó hajléktalan szeretné kipihenni az éjszaka kemény óráit a templom temperált légkörében. Jobban megfigyelve vállig érő, zsiros haját, kezében a reklámszatyrot és benne valószínűleg minden vagyonát igen hamar rájöttem, hogy az utóbbiról van szó.

Méltóságteljesen vonult be. Fáradt tekintetét körülhordozta a templom falain, majd helyet foglalt a mellettem lévő padon. Nem tudtam levenni róla a tekintetem. Fejét lehajtva, anélkül, hogy a padra borult volna, álomba szenderült. Nem tudom, hogy hol aludt az éjszaka, és egyáltalán volt-e helye, hol álomra hajthatta fejét. Ezt a pózt tartotta mozdulatlanul mindaddig, amíg a liturgia azon részéhez nem ért, amikor a pap prédikálni kezdett. A kánai menyegző került szóba.

A prédikáció azon részénél, hogy Jézus a vizet borrá változtatta, emberünk feléledt. Lassan felemelte fejét, tekintetét körbehordozta a templom falai közt, és miután nem tapasztalta meg maga is a csodát, néhány másodperc múlva csalódottan visszatért az eredeti pózba. A mise véget ért, az orgona akkordjai még visszaverődtek a bazilika mennyezetéről, de ő még mozdulatlanul, elszenderülve a padban maradt. Álmában talán a kánai menyegzőn járt és kóstolgatta a szentföld hűvös pincéjéből előkerült bort, vagy talán éppen a hűvös forrásvízből borrá alakult nedűvel oltotta szomját.

Azon gondolkodtam, hogy Isten meg akarta győzni az embert a maga változhatatlan szeretetéről, mely az ember elesése és lázadása ellenére is létezik és vágyakozik az elveszett teremtmények megmentésére. Isten jellemének felfoghatatlan nagysága nyilatkozik meg abban, hogy az ember bűneit nem hagyja büntetlenül, de a büntetést maga veszi magára. Ő maga szenved el azt a vétkes ember helyett. Ez történik azon a pénteki napon, mely a feltámadást előzi meg.

Nem tudok szabadulni a gondolattól, hogy szerencsétlen emberünket ki és mikor fogja megváltani bűneitől, mert az az érzésem, hogy nála sokkal bűnösebb embertársaink már régen élvezik a megváltás gyönyöreit.

Dragovác Márk

Felhívás

A Pogányért Alapítvány és a Pogányi Hírek szerkesztősége felhívással fordul a község lakosságához.

Húsvét közeledtével, ahogy szerte a világban, úgy falunkban is mindenki annak méltó megünneplésére törekszik. Sajnálatos módon egyre több olyan család vagy egyedülálló van, akiknek anyagi helyzete nem teszi ezt lehetővé. Az embertársainkról való gondoskodás, azok segítése mindazok részéről, akik ezt megtehetik, fontos szükséglete az embernek. Úgy érezzük, hogy a rászorultak megsegítése nem csak az, amikor feleslegünket adjuk másnak. Tisztában vagyunk azzal, hogy Pogányban is egyre több a nélkülöző család.

Ennek tudatában határoztuk el a másutt már jól bevált, ún. „cipősdoboz akciót”.

Az iskolában kapható üres cipősdobozt a segítséget nyújtó otthon megtölti olyan nem romlandó élelmiszerekkel és egyéb háztartásban használatos termékekkel, melyekkel véleménye szerint segíteni tud másokon /pl. füstölt töltelékárú, szárasztészta, konzervek, csokoládé, stb./.

Az így elkészített csomagokat szintén az iskolába kell leadni az alábbiakban jelzett időpontokban. A dobozok szakszerű leragasztása az átadás helyszínén történik a tartalom megtekintése nélkül. A megsegítettek listáját a rászorultság mértékének figyelembevételével az önkormányzat fogja összeállítani. Az érintettek a csomagot húsvét előtt, saját lakásukon fogják megkapni.

A dobozok leadásának időpontja az iskolában, munkaidőben: március 29-30-31. Segítő szándékukat ezúttal is köszönjük!

*Juhász Zoltán elnök,
Dragovác Márk főszerkesztő*

1. A legújabb kor fura stricije

Hatalmas hasát is praktikusán rápakolva a kerekesszék háttámlájára, kitolja a vézna, béna, göcsörtös kezű, makogó beszédű nyomorékot az egyik belvárosi üzletház elé, majd magára hagyja. Itt-ott fékezni kényszerítve az autósokat, semmivel sem törődve, komótosan átballag a forgalmas út túloldalára, a fehér korláton viszonylagos kényelemben elhelyezkedik és figyel, mint egy hatalmas pók. Figyeli órákon át a másik oldalt, néha a jövő-menő embereket is. Azután szuszogva visszaballag elárvult áldozatához. Egy közeli kapualjba tolja és ordítva kevesli a koldult pénzt. Védekezni a nyomorult sem erővel, sem szavakkal nem tud. Remegő kézzel adja át "keresetét", amit az a szájalom pottyantott ölébe, amelyről a másik talán nem is hallott soha...

2. A legújabb kor rabszolgatartói - 1

Az épülő harkányi út forgalomtól elzárt sávjában állni látok egy öreg Lada Kombit sok napon át. Mindegy, melyik napszakban buszozom arra, a kocsiban hatalmas testű házaspár szorong, és nagyon figyel. Az asszony néha megunja kényelmetlen helyzetét, összetákolta lócát emel ki szuszogva a csomagtartóból, rátelepszik és előre hajolva onnan figyel. A közelben érett kukoricás. Azt kellene vigyázni folyamatosan napi 10-12 órán át?

Hiába töprengtem napokig a jelenségen, mígnem egyszerre minden megvilágosodott. Meglátam az útmenti árokban görnyedten dolgozó, derékig vetkőzött, a tűző napon izzadságban fürdő néhány szerencsétlen embert, kezükben ásó vagy lapát. Őket figyelték reggeltől estig a kocsijukban ülve, az ő napszámosaikat. Régen intézők lehetek volna, de azok ezerszer jobbak voltak. Irányították, ellenőrizték az uraság embereit, de közben dolgoztak is...

3. A legújabb kor rabszolgatartói - 2

Jó öt perce figyelek három szakadt, roskadtan ácsorgó embert a kocsma ablakán kilesve sörösüvegem mögül. Egyik lábukról a másikra állnak, tekintenek jobbra-balra, a vállukon összeesett tarisznya. Nagyon fáradtak mind, egymáshoz alig szólnak.

Végre beúszik a képbe egy hatalmas, éjfekete, legújabb típusú Audi, és leparkol a két parkolóhelyet elválasztó fehér csíkon, jó másfél méterre a járdaszegélytől, mögötte csak centinként araszolva tudnak elcsúszni az autók.

A három ember lehajtott fejjel ballag oda. Szisszenve csúszik le a vezető felőli, elsötétített ablak. Meglátom a sofőr ékszerekkel nehezített, sminkelt, ápolt frizurájú fejét. Kevés szót váltanak, majd a nő sokáig egy jegyzetfüzet fölé hajolva számol és ír.

Körülleskődik, feszeng a három ember, majd végre alázattal előre tartják kérges markukat az ablakon kinyúló, vöröskörmű, ápolt kéz felé. Valamit elvesznek, és gyorsan dugják zsebükbe a kezük. Szétrebbenek, mint a bűnösök, miközben visító kerekekkel farol ki az immár felhajtott ablakú, elsötétített Audi.

Csak egyikük irányítja a kocsma felé a lépteit. Tisztességgel kéri, hogy váltsák fel apróbbra a bankóját. Köszön, elsomfordál.

Koromnál fogva kevés dolog érdekel már engem, de most meg nem állhatom, és megkérdem a pultos hölgytől, mekkora címetet váltott fel a szerencsétlennek.

Egy ezrest, volt a válasz... Egnapi munkabér! Szédültem egyet, és forralni kezdte véretem az Élet égbekiáltó igazságtalansága.

A BIZONYTALANSÁG MIAZMÁJA

Nem hiszünk már senkiben és semmiben, úrrá lett rajtunk a gyanakvás.

Munkába igyekszem. Nem sokkal hajnali öt óra után szoktam felszállni valamely helyi csuklósbuszra. Az utasok csapata évek óta majdnem ugyanaz. Elhagyva bármelyik megállót, minden ajtóhoz odalépnek a sorban következő leszállni vágyók. Feszült ujjak görbülnek a billenőkapcsolók fölé, de sokáig mozdulatlanul. A koránkelők éberen figyelnek, gyanakvóan, mint kiket oly sokszor próbáltak becsapni már. Rajtuk nem könnyű kifogni. Aztán a hangszórók rejtett mélyéről egy kellemes hang árad szét és közli, a következő megálló: Kórház tér. És mintegy vezérszóra gyullad föl minden ajtó felett a leszállást jelző, apró, zöld fény.

Már elhiszik, hogy tényleg a Kórház tér következik. Igaz, így volt ez tegnap is, a Zsolnay szobor megállója után a Kórház tér következett, és így volt majd 45 éve, amikor pótkocsis Ikaruszok zötyköltek az alig felébredt, imbolygó utasokat ugyanezen az útvonalon. De a mai világ olyan bizonytalan, olyan kevés a hihető hír! Megtörténhet, hogy a Konzum után a Szliven áruház lesz a következő megálló, majd csak azután kanyarodik vissza a busz a Kórház tér felé. Vagy a végállomásig meg sem áll. Ki tudhatja? Minden megtörténhet. Kiéhezve, sajgó bizonytalansággal várjuk a hangszórókból a legfrissebb híreket, és együtt billentünk egyet – már bizonyossággal bennsőnkben – a zöld kapcsolókon. Legalább ennyiben együtt vagyunk a többiekkel.

Hol veszhetett el még a megállók sorrendiségének állandóságába vetett bizalmunk is? Szorgos kezek által lerakott színes térkévek alatt rejtőzik sok-sok eltemetett hitünkkel együtt, és csak generációk múltán fogja onnan kiásni valaki, vagy magától felszivárogo, vagy – ami a legrosszabb – elillan, vagy eggyé válik a földdel.

Addig várjuk csak feszülten, szívünkben növekvő bizonytalansággal, hol is nyílnak ki legközelebb buszunk ajtajai.

Tóth Pál

Tisztelt Főszerkesztő Úr!

Köszönöm megkeresését, és a lehetőséget, hogy a Pogányi Hírek olvasóit tájékoztathatom a repülőtéri történekekről.

A tulajdonosok immár csaknem 8 hónapja neveztek ki a repülőtér működtető kft. élére. Az elmúlt időszak bővelkedett az eseményekben. Elsődleges feladatomban a repülőtér kiadásainak csökkentése, a működés racionalizálása volt. Ennek keretében a repülőtér szerződéseinek felülvizsgálatára, illetve a létszám forgalomhoz igazítására és átszervezésekre került sor. Utóbbi feladat végrehajtása volt a legnehezebb, hiszen emberek sorsáról kellett döntenem.

2009 november 30-ával 9 munkavállaló munkaviszonyát szüntettem meg, illetve további 12 embernek ajánlottam részmunkaidős foglalkoztatást, a korábbi 8 órás munkaviszony helyett. Ezzel a repülőtéren dolgozók száma 26 főre apadt, közülük is csak 11-en maradtak teljes munkaidős foglalkoztatásban. Sor került bizonyos munkakörök átszervezésére és bővítésére is. A megtakarítás - úgy tűnik - jelentős lesz a tavalyi évhez képest, hiszen például a januári bérköltségeken több, mint 40%-ot tudtunk spórolni.

Természetesen nemcsak a kiadások csökkentésével, hanem a bevételek növelésével is igyekszünk a tulajdonosok anyagi hozzájárulásának mértékét minimalizálni.

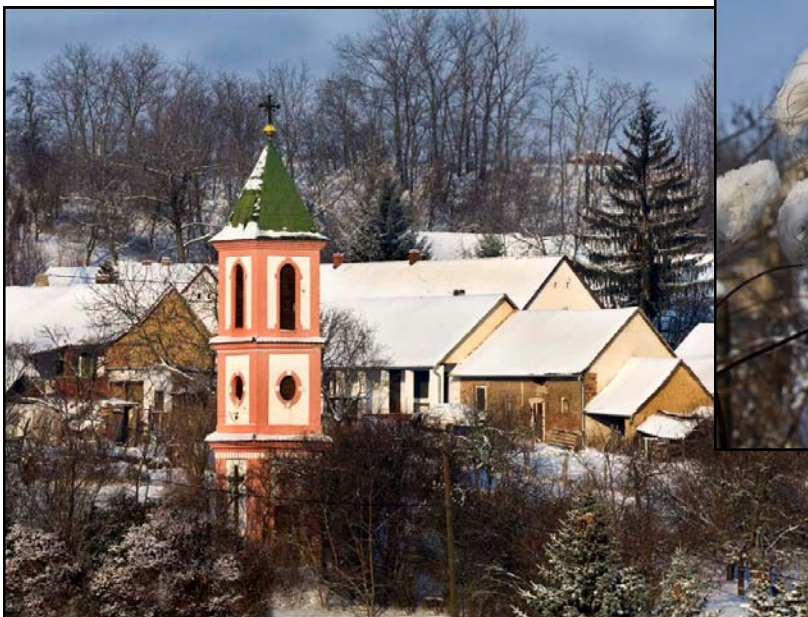
Az idei évben – szerencsére - újraindul a korábban rendkívül sikeres charter-járatunk, és Korfu mellett már bolgár (Burgasz) várost is megcélozhatnak a nyaralni szándékozók. További forgalomműködést várunk a Pécs EKF rendezvényektől, melyekre mi is kedvezményekkel, programajánlatokkal várjuk a bel- és külföldi repülésszerető vendégeket. További pluszbevételt jelenthetnek a reklámfelületek értékesítéséből, illetve a repülőtéri ingatlanok bérbeadásából befolyt összegek.

Több rendezvényt is sikerült lekötni a 2010-es évre, így májusban női technikai hétvégét (motoros és autós gyorsulási verseny, repülő programok kizárólag női résztvevőkkel), augusztusban gyorsulási versenyt, szeptemberben talán veterán autó találkozót tekinthetnek meg az érdeklődők. Természetesen a pogányi lakosoknak továbbra is igyekszünk kedvezményes bejutást biztosítani a programokra.

Hadd ragadjam meg az alkalmat és tájékoztassam a pogányiakat, hogy a repülőtér munkatársat keres repülőgép-kiszolgáló munkakörbe. B,C és D kategóriájú jogosítvány szükséges a munkakör betöltéséhez, a jelentkezéseket (önéletrajzzal) várjuk a repülőtér postai (Pécs-Pogányi Repülőtér Működtető Kft. 7666 Pogány, Repülőtér), vagy e-mail címére (info@airportpecs.hu), 2010. március 31-ig.

*iff. Dragovác Márk
ügyvezető igazgató*

Fotók Pogányról - Pogányból

Baracs Dénes fotói az elmúlt télen készültek.

POSTÁNKBÓL

A gyönyörű fehér és nem túl zord telünk elment, és itt a tavasz. A tavasz érkezével ébred a természet, és ebbe sok-sok minden beletartozik. Többek között az alábbiak is:

Ma úgy éreztem, hogy oly szép idő van - az első igazán tavaszias idő -, hogy munkából hazajövet a Pécsi úttól gyalog fogok hazajönni. Bevásárlás után komótosan indultam útnak, elmerengve a már régebben oly sokszor megtett útról, az Önkormányzat előtt gyönyörködve az árvácskás parkon, és kissé elbambulva értem a Szociális Otthon kerítéséhez.

Fel kellett ocsúdjak egy pillanat alatt, mert az addig a kerítés mögött lévő, egymás mellett békésen meglévő két kutya (egy doberman és egy hófehér gyönyörűség) elém pattant, és legnagyobb ijedségemre azonnal morogva, fogaikat mutatva felém indultak. Kishíján szívrohamot kaptam. Rég nem ijedtem meg ennyire. Valóban semmit sem kellett tennem ahhoz, hogy e két, egyébként gyönyörű jószág nekem támadjon.

Lassan, óvatosan hátráltam, és azon gondolkodtam, vajon lát-e valaki, fog-e segíteni valaki, sikoltsak, zavarjam el őket, fussak, üssek, vagy mit is tegyek? Megdöbbenek az ebek, néztek rám, ahogy hátrálok, majd megfordultak, és a Hunyadi utca - Pécsi utca között lévő földes úton eloldalogtak.

A lábaim remegtek, a szám kiszáradt. Gondolkodtam, hogy menjek-e be az Önkormányzatra bejelenteni, vagy induljak tovább? Aztán a tovább mellett döntöttem. A buszmegállóhoz érve 3 falubeli asszony is megkérdezte, hogy "Ugye, nagyon megijedtem?" Hát igen. Nagyon-nagyon. De ez "csak" én vagyok.

Hazaérkezve elmeséltem Édesapámnak, hogy jártam. Erre Ő elmondta, hogy ezért nem megy a faluba sétálni, és ezért nem megy mostanában a Tó felé sem. (Eddig naponta körbesétálta a tavat.) És bizony aggódik addig is, míg délben felér az Óvodához az ebédért, és haza.

Most, hogy tavasz van, sokan elengedik a kutyájukat, hogy "élje" világát, ne az udvaron piszkítson, de lehet, hogy nem is engedik el, hanem a kerítés nem megfelelő volta miatt, ösztöneik által hajtva "meglógnak". Annyiféle mód és lehetőség van arra, hogy szeretett ebeinket (ezek is gondozottak, szépek voltak) zárt területen tartsuk. Miért kell őket, és lakótársainkat is ilyen traumának kitenni? Kíváncsi vagyok, hogy ebben a tavaszban e kis faluban senkinek se legyen ilyen - vagy ehhez hasonló - élménye!

Horváth Edit

36 éves volt, mikor szakítottunk...

Tíz éve ismerkedtünk meg Pécssett. Ő akkor 26 éves volt. Kissé megkopott, igénytelen, maradi külseje nem zavart különösen. Nagy szükségem volt rá. Mikor feleségem megpillantotta, kissé megdöbben, de lassan belenyugodott. A 10 együtt töltött év alatt sok minden történt. Igen szeszélyes volt, érzékeny volt az időjárás hatásaira és a nagyobb igénybevételekre. A nagy hidegben

prüszkölt, köhögött, nehéz volt felmelegíteni, de a hó nem zavarta. Melegben túlfűtött volt, mint egy klimaxos, felhevült testét nehéz volt lehűteni. Sokszor mentünk együtt Orfűre horgászni. Ő cipelte a horgászfelszereléseimet. Nehezen bírta a Mecseket átszelő szerpentin emelkedőit. Mikor megelégedte az erőlködést, különös szagok és hangok kíséretében egyszerűen megpihent. Sokat kellett noszogatni. Hosszú piszkálódás után volt csak hajlandó ismét elindulni. Néha legszívesebben bele-rúgtam volna. Az idő vasfoga keményen kikezdte. Megszürkült, foltos lett, sokhelyütt csöpögött.

Egyre többet ivott, és fél tudón vette a levegőt. Nagyon sajnáltam, de úgy döntöttem, szakítok vele. Utolsó közös utunk a Légszeszgyár utcába vezetett. Ott köszöntünk el egymástól örökre.

Én onnan az Okmányirodába mentem, Ő meg ki tudja hová?

Ő volt az ABA 255-ös rendszámú, kétütemű Trabant, egyike az utolsóknak.

Birkenstock Zoltán

Oka van

Mindig jóleső érzése az embernek, ha lakóhelyéről valahol valami jót hall. Számunkra a festői környezetben lévő horgásztó jelenti azt a lehetőséget, hogy az ideérkező látogatók vagy rendszeres horgászok vigyék jó híret Pogánynak. És bizonyára sokan teszik is ezt, és mi méltán vagyunk büszkéek.

Tudnunk kell azonban azt is, hogy ennek az ellenkezője is működik. Bizony, egy-egy kellemetlen tapasztalat, csalódás sokszorosan árt valamennyiünknek, akik itt élünk, különösképpen akkor, ha megalapozott a dolog. Jómagam is örömmel olvasom a jó dolgokat honlapunkon, és természetesen - annak ellenére, hogy nem horgászom - figyelemmel kísérem tavunk ügyesbajos dolgait is. Sajnos, ahogy látom, egyre több a bajos dolog.

Megdöbbenve olvasom Vadász Dodó halálhírééről szóló sorokat. Nem volt pogányi, de jómagam, akár csak sok lakótársam, régóta ismertem őt. Köztisztelőben álló személy volt, nálunk horgászott talán már évtizedek óta.

Az alábbi szöveget találjuk a honlapon, melyet valamelyik horgásztársa tett fel: „Kórházban voltam, hazaküldtek, mivel betegségem utolsó stádiumában vagyok.... Üzenem minden régi barátomnak, hogy én már pogányi horgász nem leszek. Puszi-lok mindenkit, kivéve (és itt a halőr neve szerepel)”.

Engem ez a dolog elgondolkodtatott. Alig fogható fel, főként ismerve őt, hogy egy ember haragját élete végstádiumában is megtartva távozik az élők sorából. Sajnos, tőle már sohasem fogjuk megtudni el nem múló neheztelésének okát, de gyanítom, hogy van neki.

Megköszönve Dodónak a tőért érzett aggódását, a Pogányiak nevében kívánok neki megbékélést az örökkévalóságban.

Dragovác Márk

Az alábbiakban röviden tájékoztatni szeretném Önöket a „Pogányért” Alapítvány 2009. évben végzett munkájáról, eredményeiről, és további terveiről.

Az Alapítvány számviteli törvény szerinti egyszerűsített éves beszámolója elkészült, azt a település honlapján közzétettük, de erre vonatkozó igény esetén bárki számára elérhetővé tesszük papír alapon is, amennyiben internet híján a hozzáférés nem megoldható. Itt a pénzügyi mérlegből csak néhány fontosabb adatot rögzítünk:

- összes közhasznú tevékenység ráfordítása: 2.099 ezer Ft;
- a szervezet által nyújtott támogatások: 1.568 ezer Ft;
- személyi jellegű ráfordítás: 0 Ft;
- az Önkormányzattól összesen 580 ezer Ft támogatást kaptunk, míg az SZJA 1%-os felajánlása alapján támogatóinktól 111 ezer forint érkezett.

Támogatások, programok az elmúlt évben:

- Az Óvoda-Iskola számára készségfejlesztő eszközöket vásároltunk 32.500,- Ft értékben.

– Pályázatot nyújtottunk be a „Parlagfümentes Magyarország-ért” programmal kapcsolatban, amelyen 350.000 Ft vissza nem térítendő támogatásban részesültünk. Összesen 410.000,- Ft értékben vásároltunk 2-2 db fűkaszt és fűnyíró, valamint a biztonságos munkavégzéshez szükséges védőeszközöket. A gépek üzemeltetése az Önkormányzattal kötött megállapodás alapján történik.

– Szintén sikeresen pályáztunk a fenntarthatóbb életmód és fogasztási lehetőségeket népszerűsítő, terjedésüket elősegítő miniprojektekre „Zöld és biohulladékok komposztálásának megismertetése, háztáji komposztálás kialakításának támogatása Pogány községben” címmel. Az elnyert támogatás mértéke: 1.050.000,- Ft. Ennek segítségével juttattuk térítésmentesen jó minőségű komposztládához, segédanyaghoz és tájékoztató kiadványhoz az érdeklődőket.

– A Sportegyesületet az elhasználódott melegítők cseréjében segítettük; 198 eFt értékben vásároltunk 44 db új szabadidőruhát.

– A Könyvtár szervezésében megtartott irodalmi programot segítettük a szereplők jutalmazására kiosztott könyvutalványokkal, illetve a programot követő összejevetel költségeinek vállalásával.

– A Dévai Magyarok Nagyasszonya Gyermekotthon részére iskolaszereket vásároltunk, és küldtünk ki sok-sok Pogányi lakos adományával együtt.

– A Pogányi Hírek c. helyi havilap szerkesztését a 2009. év 5. számától Alapítványunk vállalta. Ez igen nagy feladat, amelyet azonban pártoló tagjaink nagy odaadással, és jelentős mennyiségű – térítés nélküli – munkával végeznek. A kiadvány nyomtatását és terjesztését az Önkormányzat végzi, erre sajnos az Alapítványnak még nincsenek meg az anyagi forrásai.

– Pogányi Hírekben meghirdetett irodalmi pályázat győztesének díjat ajánlottunk fel.

– Saját kiadásban jelentettük meg a Pogányról szóló falinaptárt, amelyet községünk minden egyes háztartásába ingyenesen juttattunk el az Önkormányzat segítségével, mintegy karácsonyi ajándékként.

Idei terveink között szerepel a lenti játszótér játékkal történő bővítése, lehetőségeink szerint a pályázatokon való indulás, for-

rások megszerzése. Újabb célok megfogalmazásában várjuk az Önök ötleteit, javaslatait és a kivitelezésben segítségüket!

Kérem Önöket, hogy amennyiben céljainkkal egyetértenek, és azokat támogatásra méltónak ítélik, Alapítványunkat támogathatni szíveskedjenek!

Erre ad lehetőséget az SZJA 1%-ának felajánlása is. Adószámunk: 18323643-1-02.

Köszönöm figyelmüket! *Juhász Zoltán, a kuratórium elnöke*

Sikeres szereplés

A Koch Valéria Általános Iskola, hagyományaihoz híven, az idei évben is megrendezte a német nyelvű vers- és prózamondó versenyét alsó tagozatosok részére.

A versenyzők 1. és 2. osztályos, 3. és 4. osztályos, valamint nyelvjárás kategóriákban mérték össze tudásukat.

Minden iskolából kategóriánként 2-2 fő jelentkezésére volt lehetőség. Iskolánkból két elsőosztályos tanuló: Jaks Jázmin és Vald Erik készültek a versenyre felkészítő tanáruk, Losonczy Irén segítségével.

Természetesen az otthoni gyakorlásban, szövegtanulásban a szülők is sokat segítettek.

Két kis versenyzőnk magabiztos szövegtudása, pontos kiejtése, szórakoztató előadása eredményezte, hogy a korcsoportjukban a 11 versmondó közül Erik harmadik, Jázmin pedig negyedik helyezést ért el.

Erik ezzel az eredménnyel a döntősök közé került, akik közül 5 versenyző az országos versenyre nyert továbbjutást. Itt azonban már másodikosokkal, sőt az idegen nyelvet anyanyelvi szinten beszélő társaival kellett vetélkednie, és nem jutott tovább. A „pogányi delegáció” nagy izgalommal szurkolt a két elsőnek. Büszkéek voltunk szép teljesítményükre, magabiztos előadásukra. Jázmin és Erik legalább olyan élvezettel adták elő német verseiket, mint amilyen élvezettel mi hallgattuk.

Az igazgatói dicséreten kívül a „Pogányért Alapítvány” által ajándékozott könyvvásárlási utalvánnyal jutalmaztuk a résztvevőket. Jövőre is feltétlenül ott leszünk, talán több korcsoportban is. *Juhászné Koltai Zsuzsanna igazgató*

Hirdetés

Nagy teljesítményű munkagéppel földmunkát vállalok!
Helyben vagyok. Tel: +36-30-4073199

Kiadja a Pogányért Alapítvány, 7666 Pogány, Rozmaring u. 16.
Adószám: 18323643-1-02 email: poganyihirek@gmail.com
Főszerkesztő Dragovác Márk, email: dmark@dravanet.hu
Megjelenik 400 pld-ban, időszaki kiadványként.

Nyomtatja és terjeszti a Pogányi Önkormányzat,
7666 Pogány, Széchenyi u. 12.